

א יומא טו; [חולין קק]. מעילה (א), ע"י ירוש' יומא פ"ה ד"י, א פסחים כו. ע"ש סוכה מט; כריתות ו, יד [קידושין כד, ושא"ג, ט] פסחים כו. יומא יב: ד. ד. חולין קק. כריתות ו. מעילה יא: ו (א) ת"כ אחרי פ"ד ה"ד, ירוש' יומא פ"ד ה"ג, (ז) געלל מג. ושא"ג ח) שבעות ו. ושא"ג אהר"י [בבבא], ט) תמיד וכן; ו (ט) ע"י יומא כא, (ס) כריתות ו, ו (ז) ד"ה אלא, (ח) פסחים כב, ו (ט) פ"ייש ט"ב: רש"ק, ו"ע בתו' דלמ"ט נ: דמלתו בענין אחר, ט) משנה במעילה י"ט; ו (ט) יומא כא, קידושין ט. ד"ה כפרה; ז) ונשי' מו' פסחים כו. ד"ה כתיב ותו' מעילה יא. ד"ה מרי ויבית יצאל' מרזב יומא ט. ד"ה מרי ע"ש. אבל בתולין ק"ז: ע"ש מרי ורף ק"ז: ד"ה מרי גיטו במתא; ק) ונשי' יומא ט. בתרוסי ישנים ותוסי' הראש"ש ד"ה חד:

שינויי נוסחאות

[א] כנשי'י גוסם בשתי; [ב] מינת ה"ן נתן, נמקם (שם); וכהו' ברוש"י; [ג] לי חד למעוטי מנותר וחד למעוטי מטומאה וחד למעוטי ממעילה (שם); וכן מיקח כנשי' לעלל ד"ה אחר עולה, ויומא פ' ע"א אין הסדר קו; [ד] ודם הוא גופיה (שם); [ה] כשבעות פ' ע"א אשת ר' אבהו (הגרי"ם); וכהו' כנשי'; [ו] ל"ל חילו (שם); ובח"מ; [ז] ל"ל סבל (שם); [ח] ס"א הרבא נמי אמרי' מנא רבי' (שם); [ט] ל"ל כי הדם הוא נכתיב יכפר (הגרי"ם וחי' וכהו' ברשי' יומא); [י] משבע ששם גניזתו אכלי' בבלי' במקומה (שם); [יא] בתו' (שם); [יב] זו ג' ש"מ ול"ק, וע"י טוסי' וכל' ש"מ נתמח; [יג] לאפיני מנייהו (שם); [יד] חרי' מעוטי כתיבי כנשי' (שם); [טו] ס"א סבל' בבית חולין (שכ"ח); [טז] ל"ל שתיחביבו (שם); וכנשי' שלא יתחייבו; [יז] ל"ל הוא (צ"ב); בתח"י; [יח] ככל מל איתן בטומאה (שם); [יט] ה"ה כתיבי נמקם ולי' גביה' (שם); [כ] ל"ל דטומאה (שם); [כא] מותר' לוי (שם); [כב] דהתם מיירי מחיים (שם); [כג] דהתם תנו וביתאי לה בפקרן (שם); [כד] ויהי עולה ברדלי אינשי מיניה ככר, אבל (ה"ג) [ערוך] דליכא מעילה דאורייתא א"כ לא ברדלי בו ל"ל; ס"א עולה אין חלבימים לתקן מעילה בתו' רבדלי, ה"ה ברדלי, ומשני ראוי למעול שתי מעילות, בבשר [אימאן] מעילה דאורייתא משום עולה [בערוך] דליכא מעילה דאורייתא אם כן ברדלי מיניה ותקינו רבנן מעילה כרו' (שכ"ח); ויביתו חתופות בד' גניזתו, וע"י מוס' יומא טט) ע"ה ד"ה הוא, שם מנא' טפי מירין הסוק'; [כז] כמו בקדשים שנתנו ומייתי דרייה מרי'י כו', ל"ל (שם) וע"י (שם); [כח] מועלין בו (שם); [כט] ל"ל ופרך ולא (שם); [ל] במובהב הוהו בו כמובהב (שם); [לא] אהמך דהיזעו' ל"ל (שם); [לב] ל"ל רבי' (שם); [לג] כותמה ליתת ש"ש' שבפסוקי (חי'); וע"י ל"ק שפי' ענ"א; [לד] דהוה טוקימנא (שם); [לה] הוה אמניא חייב ל"ל (שם); [לו] כנשי' כמות גז' דיבור' או שבעות ולא כנשי', ול"י דמכתיב ל"ל גביה' אחר עולה:

ליקוטים

משום דהוי תרומת הדרשן כתיב בו בתולין הבאין כנשי' פ"י משום דבשני כתובים גלי קרא דמועלין בו אף לאחר שבעות מנותר כרתיבי והניחם

שם בדיקוסין וכן בתרומת הדרשן הדרשן ניתא ודא ר'אחא ר'המא ר'היחם שם דא' לאו קרא הוי' דאכתי לא נעשה מצוותן, אי"כ לא הו"ל הא דבבדי כהונה שני כתובים, ודלא משום הכי לחוד כתב ר'המנא והניחם שם דאצ"י דנעשה מצוותן אפ"ה טעון גיזיה, אלא מש"ה גופיה כתב ר'המנא והניחם שם לאשמעינן הא גופיה דאין ראיין עור לשום עבודה, ואי לאו קרא הוי' דראיין לן ה"ה כנשי' ברי"כ או נמי לכתו' הדיוט בכל השנה. (גניזות א"י יומא ט.)

בשני חילונים. מדלל' כתיב וינורו ולא יחללו י: אחד פסול נוסף. **לשכקן** ציה חילול דכתיב (ויקרא יט) כי את קדש ה' חילל ואתרוייהו קאי אשר הם מקדישים דמרבין מיניה כל המוקדשים: **מנא הני מילי**. דם אין חייבין עליו משום נותר אם שגג צו דם ונותר אינו חייב שמים אלא אחת וכן אם אכלן י:

בנומחת הגוף אינו חייב שמים:

אמר עולה אמר קרא כו'. הא דעולא לאו הכי איתמר אלא גבי מעילה איתמר צמס' מעילה (דף יא, ב) דקמני אין מועלין דמיים והכ"ה ר"ק מנא הני מילי דמתניתין אמר עולא גבי מעילה אמר קרא לכס ותנא דבי רבי ישמעאל לכפר כו' ור' יוחנן אמר הוא ומסקנא לתלמא קראי חד למעוטי מנותר וחד למעוטי ממעילה וחד למעוטי מטומאה: ואני נסאיו לכס **שלקם יפה**. כחולין שלכם שאין צבן מעילה. **לכפר**. ואני נתמיו וכן על המזבח לכפר (ויקרא ח) לכפרה נתמיו צמרת קדשים ולא למעול צו לענין מעילה אין צו דין קדשים: **הוא**. דמו [ג] נכפשו הוא צהוייתו יפא:

הוא לפני כפרה כו' מה לאחר כפרה אין צו מעילה. דפשיטא לן כיון דנעשית מנותרו אין מועלין צו דכיון דלית ציה מו' כורך גבוה לא קרינן ציה קדשי ה': אין לך דבר כו'. הלכך ע"כ לא תדרשיה הכי אלא איפכא: **והרי טרומם הפדן**. בכל יום ט) חותה בנתמחה ותוסי' את הדשן מלא המחתה ממנה ונותן צמורחו של כבש כדכתיב ושמנו משמעט' א) שם גניזתו א) צמקוין אלמלא אסור כנשאל' ונגדי כהונה. ארבעה צדדים שכהן גדול נכנס בהן לפני ולפנים ציה"כ שאסור להשתמש בו [א] עוד דכתיב ופשט את נגדי הצד וגו' והניחם שם ורשטיין מלמד שטעונין גניזת: פלוגתא דרבנן ורבי דוסא צמס' יומא מייתי לה: **לרבי דוסא דאמר כשרין סן לכהן [הדיוטן] [ג]**.

לעבוד דכל במקדש כל ימות השנה: **ועגלה ערופה**. דכתיב וערפו שם (דברים כה) והאי שם קרא ייראה הוא לומר שתהא שם קבורתה **אין מלמדין**. וכיון דלא ילפינן י) ולא מייתי ראייה מינייהו האי קרא נמי הואיל ואיכא למדרשיה איפכא לא תדרשיה הכי: **מיעוטי [ה] כנשי**. לומר שאין למדין מהן: **הערופה**. זו ולא אחרת כו': **ושמו**. מדרשה ליה למכתב ושם וכתיב ושמו לזה ולא לאחר: **פלתא קראי**. לכס לכפר הוא: **למעוטי מנותר**. לכס כשאר [ה] חולין ולא כקדשים. **לכפר לכפרה** נתמיו קדשים ולא לדבר אחר כקדשים אלא כחולין ולא יתחייבו [ה] עליו משום טומאה, והוא [ה] למעוטי ממעילה דלמדתן: **שגשה כריתות**. אמרו אליהם לדורותיהם וגו' (ויקרא כג) והנפש אשר תאכל בשר וגו' (שם ז) נפש כי תגע בכל [ה] טומאת אדם וגו' (שם):

אחת

עליו והכא מוזכר החילון שהיה חותה מלא המחתה מן המאוכלות הפנימיות ונותן צמורחו של כבש ומייהו בגמי' משמע הםם דלף צחילון אין מועלין דקאמר בשלמא מוזכר החילון דכתיב ציה ושמו אלא פינימי מנא לן משמע דמושמו דרש' דאין מועלין ובשמעתא אדרבה מושמו משמע ליה דמועלין וי"ל דמתני' דהתם משמע דלא מועלין בדישון הפנימי שהדישון מוויאזו מידי מעילה אבל קודם דישון מועלין אי"כ איכא מנזה לדשן ועל זה קאמר בשלמא חילון דכתיב ושמו ולכך מנזה לדשן מ"מ [ה] אף לאחר הרמא איכא מעילה כדדרשינן בסוף תמורה (דף לד.) ושמו צנחת ושמו כולו ושמו שלא יפור אלא פינימי מנא לן דמנזה לדשן אשתא אומר שהשדן [ה] מוויאזו מידי מעילה ומשני דאמר קרא אהסיר את מוראתו והשליך אל מקום ששם זבוב' שני דיומא צירושלמי **משמע** כן קצת דבעי צירושלמי מנלן דעבדינן דישון כלל צפנימי והדר צבי' מנלן שהדישון [א] אסור בהנאה ואם תאמר [ג] מוראה ונז'ה ימעלו עד שיעשו מנזותן שיושלוו אלל מוזכר כדישון מוזכר הפנימי ובתמורה (גז"ש) אמרינן עולת העוף שנתמנזה דמה מוראה ונז'ה ילאו מידי מעילה [ה] וי"ל שאני דישון מוזכר הפנימי דהיינו מנזותו אבל עולת העוף עבודת דם מתיר מוראה ונז'ה וא"ת ט) צקדושין (דף נה.) דאמר אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת הא איכא תרומת הדשן דלא נפיק לחולין ע"י מעילה כדמוכח בסוף תמורה וי"ל דהי ככלל בהמה דהיינו כמו אימורים דלא נפיק לחולין; **במשום** דהוי תרומת הדרשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין באחד. צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **פי' רש"י** מוערפו שם נ"ל צפ"ק דכריתות (דף ד) והאי דנ"ל צפ' אין מעמידין (ע"י דף כט:); **מדכתיב** צה כפרה כקדשים י"ל דשם [ה] כריך לאסור לאחר עריפה שלא לומר אין לך דבר שנעשית מנזותו ומועלין בו **תרי מיעוטי כתיבי**. קשיא דצמד סגי וכן גבי מעוט דילפינן מהדדי חילול חילול * ואף לקולא כלגעלי גבי קדשי עובדי כוכבים וי"ל דמוקמינא [ה] מיעוטא צנות דוקא אבל משום טומאה הוה חייב כי היכי דאין לו מתירין כגון קומץ ומנחת כהנים אע"ג דאין בהן פיגול יש בהן איסור טומאה דמרבינן מאשר הם מקדישים הכי הוה מרבינן נמי לגבי דם א:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

הבי גרסינן [ה] בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר. מימנה לי לעיל [גמ'ה] גבי קדשי עובדי כוכבים אחי נותר חילול חילול מטומאה הלא חילול טומאה [ג] נמי צנותר איירי ועוד מימנה דצפ' הנשרפין (סנהדרין דף קד פג.) משמע דלא כתיב צנותר חילול דרבים

והכא משכתת לה מדתני [ה] ולעיל דריש פרק שני (דף טו:); **פירשמי**: **הוא לפני כפרה בלאחר כפרה**.

הקשה ר"ת דצמעילה פרק [ולד] חטאת (דף יב:); **אמרינן** המקדו ד לצבהמת קדשי מועלין צו אלמא יש מעילה דם ומירך דהתם [ג] מחיים דלא שייכא כפרה אבל לאחר שמיטה אף לפני כפרה אין מועלין וא"ת דהתם [ג] תני (דף יג.), ומיימי צפרק כל שעה [ה] דם צמחילה אין מועלין צו ילא לנחל קדרון מועלין וי"ל דמעילה דהתם דרבנן וא"ת אי"כ צריש מעילה (דף כ:); **דדמיק** ולאשכוחי מיי איכא מעילה דרבנן ליימי מהך משנה ועוד קשה צסוף תמורה (דף ל:); **גבי** מקדיש עולה לצדק הצית דקאמר שמועלין צה שמי מעילות ופרין אי' מדרבנן אמאי צ' מעילות מאי קשה הא איכא מעילה דם שהיא דרבנן וכן צקדשים שמתו צריש מעילה (דף ג:); **וי"ל** דהתם שיש מעילה דאורייתא משום עולה [ה] צדילי מיניה וצדס דליכא מעילה דאורייתא לא צדילי מיניה תקינו רבנן מעילה וצריש מעילה אקדשים ששחטן צדרוס קאי דכחון דמקנינן דמי ועל כה"ג דמיק לאמריי ראייה דמתקין רבנן מעילה אע"ג צדילי מינייהו (כמו) [ה] צמתו ומיימי מרבי יומן דיושק' שמתו וא"ר חייס היה מפרש דיושק' לנחל קדרון מועלין [ה] דאורייתא צבי"ד מקדשין אותו שלא יהנו ממנו צלא פדיון ודומק מעילה מההיא דסוף התללת. (מנחות דף קד)

גבי אפר פרה דאמר שמי תקנות הוה מעיקרא תקינו צה מעילה ואין לומר דמעיקרא צמי היתה מעילה דאורייתא דמקון שחיי צ"ד מקדשין אותו אי"כ הילך היו מוין ועוד דצמעילה כריש ולד חטאת (דף יג.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ציה מעילה ולצסוף אית ציה מעילה ולא [ה] והרי דם דתנן צמחילמו כו' ואי מעילה דנחל קדרון צבית דין מקדשין אותו נחאי קושא; **א"י** דך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דברן] שלא נעשית מנזותו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקר קדשי ה' וי"ל דצמכתנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מנזותן מרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר יירדמה: **ולא** והרי תרומת הדרשן. והא דתנן צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **דישון** מוזכר הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוזכר [ה] והצב מן הקטרת שנשרף

לומר דמעיקרא צמי היתה מעילה דאורייתא דמקון שחיי צ"ד מקדשין אותו אי"כ הילך היו מוין ועוד דצמעילה כריש ולד חטאת (דף יג.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ציה מעילה ולצסוף אית ציה מעילה ולא [ה] והרי דם דתנן צמחילמו כו' ואי מעילה דנחל קדרון צבית דין מקדשין אותו נחאי קושא; **א"י** דך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דברן] שלא נעשית מנזותו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקר קדשי ה' וי"ל דצמכתנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מנזותן מרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר יירדמה: **ולא** והרי תרומת הדרשן. והא דתנן צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **דישון** מוזכר הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוזכר [ה] והצב מן הקטרת שנשרף

לומר דמעיקרא צמי היתה מעילה דאורייתא דמקון שחיי צ"ד מקדשין אותו אי"כ הילך היו מוין ועוד דצמעילה כריש ולד חטאת (דף יג.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ציה מעילה ולצסוף אית ציה מעילה ולא [ה] והרי דם דתנן צמחילמו כו' ואי מעילה דנחל קדרון צבית דין מקדשין אותו נחאי קושא; **א"י** דך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דברן] שלא נעשית מנזותו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקר קדשי ה' וי"ל דצמכתנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מנזותן מרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר יירדמה: **ולא** והרי תרומת הדרשן. והא דתנן צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **דישון** מוזכר הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוזכר [ה] והצב מן הקטרת שנשרף לומר דמעיקרא צמי היתה מעילה דאורייתא דמקון שחיי צ"ד מקדשין אותו אי"כ הילך היו מוין ועוד דצמעילה כריש ולד חטאת (דף יג.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ציה מעילה ולצסוף אית ציה מעילה ולא [ה] והרי דם דתנן צמחילמו כו' ואי מעילה דנחל קדרון צבית דין מקדשין אותו נחאי קושא; **א"י** דך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דברן] שלא נעשית מנזותו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקר קדשי ה' וי"ל דצמכתנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מנזותן מרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר יירדמה: **ולא** והרי תרומת הדרשן. והא דתנן צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **דישון** מוזכר הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוזכר [ה] והצב מן הקטרת שנשרף לומר דמעיקרא צמי היתה מעילה דאורייתא דמקון שחיי צ"ד מקדשין אותו אי"כ הילך היו מוין ועוד דצמעילה כריש ולד חטאת (דף יג.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן איכא מעילה ופרין מי איכא מידי דמעיקרא לית ציה מעילה ולצסוף אית ציה מעילה ולא [ה] והרי דם דתנן צמחילמו כו' ואי מעילה דנחל קדרון צבית דין מקדשין אותו נחאי קושא; **א"י** דך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דברן] שלא נעשית מנזותו שלא ימעלו ואע"ג דליכא קדשים קלים היינו משום דלא איקר קדשי ה' וי"ל דצמכתנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מנזותן מרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר יירדמה: **ולא** והרי תרומת הדרשן. והא דתנן צמעילה פ' ולד חטאת (דף יא:); **דישון** מוזכר הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מוזכר [ה] והצב מן הקטרת שנשרף

ורק הסקן את הדם על מוצה ה', והכר והקטיר התלב לרית ניחוח (יומא ט.). או: כגון עולה, שדמה מתירא למוצח, ואלא לא מרק דמה אין אצריה נקטרים, דכתיבי ורק הסקן כו': חייבין עליו משום פיגול. אם פיגול את הזבח צלחת מארבע עבודות דם ואי"כ כולל מן הזבח שהיה ככלל היתר הדם, או מן האמורים שפך הן בסימך הדם, חייב כתיב, אבל כל דבר שאין אחר ממנו אלא הוא ממיר עצמו, כגון הדם והקומץ והקטורת ומנחת הכהים שכולה כולו, אין חייבין עליהם משום פיגול. משום דעיקר פיגול בשלמים כתיב ומייהו ילפינן, מה ששלמים הם להם ממירין לאלס ולמוצח חייבין עליהם משום פיגול אף כל כו' (חזקוני ק"ק) **שישיה** כריתות בשלמים. כחולין צנוטמאה. אחת פלגות אל הכהנים כל איש אשר יקרב מכל ועבסם אל הקדשים וגו' ומתנין היא יקרב אכילה היא ומקו יבקר כדלוי הכהנה, שהקדש כגלי, ושמים גלו:

את אהרן והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים, ומדך ליה והנפש כי תגע בכל טמא, ובתרוייהו כתיב ויכרתה (ברכות ז):

עין משפט ונר מצוה

גו א מיי פ"ח מהלכות כלי המקדש הלכה ה:
ב מיי פ"י מהלכות רוחם הלכה ו:

תורה אור השלם

1. כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על גפשתיכם כי בדם הוא נגפש יכפר:

ויקרא יז, יא

2. וקא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקד' אשר לבש בבואו אל הקדש והניחם שם:
ויקרא טו, כג
3. וכל זקני העיר ההוא הקריבים אל החלל ירדעו את ידיהם על העגלה והשרפו בגדלם:
דברים כא, ו
4. ולכל הבשר מדרו בד ומפסי בד ולבש על בשרו וחרים את הידשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמנו אצל המזבח:
ויקרא ו, ג

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חד רבי' ואף לקולא ובי' ע"י קדושין ג ע"א מוס' ד"ה ואשה וצ"ע:

מוסף רש"י

שלכם יתא. אלמא לאו קדשי גבוה הוא: לכפרה נתתיו. ולא שפא' קריי שלו נמשלו צו, שפיה עומדת אלא לכפר כשבלים: אמר קרא הוא. ועולס דינו שזה צין לפני כפרה וכן לאחל כפרה, שמתן ממטומו ושפאלו השלימים (חולין ק"ד) אין לך דבר שנעשית מצרותו ומועלין בו. דמשום דנעשית מנזותו ואין נזרק גבוה עוד (פסחים כ:); והרי תרומת הדרשן. דלמיב ט' ושמנו אלל המונח דטעון גניזה, אלמא אסור כהנאה, ויחון דכנהא' אסור משום קדושתו, מעילה נמי אית ביה (שם ט:); או: דלמיב ציה ושמו לפיכך טעון גניזה שהיה נעלל במקומו כדי שלא ימעלו בו (משפ"ה יא) ובגדי כהונה. אצריעה צנדי לנן שצ"ג נכנס בהן לפני ולפנים צמי היתה מעילה דאורייתא וטעונין גניזה ועלמות ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ולא כ"ג ליום כפורים אחרים, כדכתיב ופשט את בגדי הצד והניחם שם (חזקוני שם); וכל שני כתובין הבאין באחד אין מלמדין. מלל' כתיב אחר ונמטר סולחו מנייה (קדושין כד.). או:

מהדרי כתיבי לחיך ואל לפלא מתחייב ש"מ דוקא הכי קאמר (פסחים ח) אלא לרבי דוסא דאמר. שפרין סן לכהן דטעון כל השנה, שכהן הדיוט משמע דם, שהצריעם כלים, ומה מ"ל והניחם שם מלמד שאלא שפתמ' שלא הוא ליהוי"כ אחר מרי אופא למימר: ועגלה ערופה. אע"פ שנעשה מנזתה אסורה כהנאה, דלמיב ופרפו שם, שם סחא קבורתה: חרי מעוטי כתיבי. אפילו למ"ד צעלגתא מלמדין. ה"ה אין מלמדין, דמישעו כתיבי כהי דמשמע ה"י ולא אחייני (חזקוני ק"ק):
שם אבל דם נמיר צלחת אחת מעולה אחר מרי חייב אלא אחת משום דם, וכן אם אכל כל קדשים וצמחלת הגוף שהוא צכרת צסלן אינו חייב אלא אחת משום דם, וכן אם שגג דדם והודי צלחת מאלו פטור ממת: אבל פגול לא צריך קרא. שאלא אבל דם מתקנן פיגול מלמלא אחרייו נפקא לן דפטור ממת לפיגול (יומא ט. ובש"י חזקוני ק"ק):
כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח. שאתי מתירק ההם, שכל זמן שלא מרק אסור צלחילה, דכתיב (דברים יז) ודם זמחין ויטפן והדר והצבר תאכל. או מתירין למוצח, כגון בשר קדשים האכל ממתירן למוצח דכתיבי (ויקרא ח)

ורק הסקן את הדם על מוצה ה', והכר והקטיר התלב לרית ניחוח (יומא ט.). או: כגון עולה, שדמה מתירא למוצח, ואלא לא מרק דמה אין אצריה נקטרים, דכתיבי ורק הסקן כו': חייבין עליו משום פיגול. אם פיגול את הזבח צלחת מארבע עבודות דם ואי"כ כולל מן הזבח שהיה ככלל היתר הדם, או מן האמורים שפך הן בסימך הדם, חייב כתיב, אבל כל דבר שאין אחר ממנו אלא הוא ממיר עצמו, כגון הדם והקומץ והקטורת ומנחת הכהים שכולה כולו, אין חייבין עליהם משום פיגול. משום דעיקר פיגול בשלמים כתיב ומייהו ילפינן, מה ששלמים הם להם ממירין לאלס ולמוצח חייבין עליהם משום פיגול אף כל כו' (חזקוני ק"ק) **שישיה** כריתות בשלמים. כחולין צנוטמאה. אחת פלגות אל הכהנים כל איש אשר יקרב מכל ועבסם אל הקדשים וגו' ומתנין היא יקרב אכילה היא ומקו יבקר כדלוי הכהנה, שהקדש כגלי, ושמים גלו:

את אהרן והנפש אשר תאכל בשר מוצח השלמים, ומדך ליה והנפש כי תגע בכל טמא, ובתרוייהו כתיב ויכרתה (ברכות ז):

שעשית מצרותו כרתיבי והניחם

שיטה מקובצת אבר קרא לבם. וא"ת האי קרא [לענין] מעילה אחא וא"כ מאי מציא, וי"ל דלמסקנא סמך דמתוך אלן קרינן מרי' הכל י"א: חד לפעו'י בעותר וחד לפעו'י בטומאה וחד לפעו'י בספילתא. מינה למח לי מרי מיעוטא (צנתי' וטומאה) כחלם כגי דילפינן מהדדי בג"ש חילול חילול אף לקולא כלגעלי, וי"ל דאי לאו כתיב אלא מהא מיעוטא הוה מקנינן ליה אשתא, וטומאה לא הוה ילפינן מינה דהיי מרינן ליה מאשר הם מקדישים לו (תהר"ם):